

og lignende næringsbrug ikke medfører sundhedsfare eller andre væsentlige ulemper for de omboende ved udvikling af sundhedsfarlige luftarter, ved udbredelse af røg, støv eller stank, ved jordbundens forurening med urene væsker, ved fremkaldelse af rystelser og larm eller på anden lignende måde. De påbud, som kommissionen med politimesterens billige skønner det nødvendigt at give for at undgå sådanne ulemper, skal efterkommes. Såfremt virksomhedens indehaver ikke inden en nærmere fastsat frist har afhjulpet manglerne, såvel som når ulemperne ikke lader sig afhjælpe, er kommissionen berettiget til om fornødent at nedlægge forbud mod virksomheden.

2. Efter vedtægtens ikrafttræden må intet anlæg af ovennævnte art påbegyndes, indrettes, ombygges eller udvides, forinden sundhedskommissionen efter indhentet erklæring fra kredslægen og fra vedkommende fabriksinspektør har godkendt beliggenheden og indretningen.“

Denne bestemmelse repræsenterer i realiteten det eneste eksisterende hjemmelsgrundlag for konkrete indgreb i anledning af forurening fra *erhvervsvirksomheder*, idet dog foranstaltninger i anledning af forurening af grundvandet eller overfladevandet reguleres gennem henholdsvis vandforsyningsloven og vandløbsloven.

En væsentlig bestanddel af sundhedsvedtægternes indhold omfatter en række hygiejnisk begrundede regler af overvejende forebyggende karakter, der først og fremmest har til hensigt at sikre en nedre grænse for den hygiejniske standard i almindelighed f. eks. visse bestemmelser om dyrehold, stalde, møddinger, omstrejfende dyr, vandforsyning, spildevand, lossepladser, begravelsesvæsen og skadedyr.

Ved siden af ovennævnte bestemmelser indeholder sundhedsvedtægterne regler vedrørende en række indbyrdes forskellige forhold såsom levnedsmiddellov, tilsyn med hotel- og restaurationslokaler, visse socialmedicinske opgaver — omfattende tilsyn med pleje-, behandlings- og daginstitutioner — tilsyn med hygiejnen på en række forskellige klinikker og saloner, f. eks. frisørsaloner, tilsyn med hygiejnen på andre steder, hvor et større antal mennesker samles, f. eks. campingpladser, svømmebassiner, varmtvandsbadeanstalter og badestrande samt regler om bortskaffelse og destruktions af affald af forskellig art.

Anvendelsen af *vand* til en række formål har tidligere været reguleret ad lovgivningsvejen, selvom udformningen af en egentlig detaljeret lovgivning først blev påbegyndt i slutningen af det 18. århun-

drede i forbindelse med gennemførelsen af landbrugsreformerne. Størstedelen af de gældende regler på dette område findes i dag i henholdsvis *vandforsyningsloven* (lov nr. 169 af 18. april 1969), der vedrører spørgsmål om indvinding og fordeling af drikkevandsressourcer, især grundvandet, og *vandløbsloven* (lovbekendtgørelse nr. 132 af 6. marts 1970), der vedrører spørgsmål om den almindelige benyttelse især af det ferske overfladevand, herunder bl. a. spørgsmål om vedligeholdelse, regulering, afvanding, opstemning m. v. af vandløb og søer.

Ved siden af disse regler indeholder de nævnte to love imidlertid også en række bestemmelser, der vedrører beskyttelse mod vandforurening. Disse bestemmelser, der overvejende er af nyere dato, tager for vandforsyningslovens vedkommende især sigte på at beskytte mennesker mod sundhedsfare i forbindelse med forurening af drikkevand, således navnlig reglerne i lovens kapitel V og VI. Blandt bestemmelserne i disse kapitler må navnlig fremhæves §§ 39, 40 og 44, der bl. a. må ses som et udslag af det på baggrund af den almindelige samfundsudvikling stadigt voksende behov for gennem loven eller bekendtgørelser udstedt i medfør heraf at regulere en række spørgsmål vedrørende beskyttelsen af drikkevandsressourcer, som tidligere overvejende hvilede på bestemmelserne i de lokale sundhedsvedtægter.

Medens regler vedrørende beskyttelse mod vandforurening først på et relativt sent tidspunkt har fået en fremskudt placering i selve lovgivningen om vandforsyning, har problemer af denne karakter tidligt haft indflydelse på udformningen af vandløbslovgivningen i form af en række relativt detaljerede bestemmelser om spildevandsafledningen til overfladevandet, navnlig søer og vandløb.

Også en anden forskel med hensyn til karakteren af de to loves bestemmelser vedrørende beskyttelse mod vandforurening kan fremhæves. Som ovenfor anført sigter de pågældende bestemmelser i vandforsyningsloven overvejende mod en beskyttelse af menneskets sundhed. De tilsvarende bestemmelser i vandløbsloven, herunder navnlig bestemmelserne i lovens kapitel II og XI tilsigter foruden beskyttelse mod egentlig sundhedsfare for mennesker også beskyttelse mod forurening af naturen, jfr. f. eks. bestemmelserne i lovens § 71, hvorefter afledning til vandløb af spildevand ikke må skade recipientens „naturlige tilstand“, og bestemmelserne i lovens § 71 a, hvorefter afledning af spildevand til havet ikke må volde „almene ulemper“.

I *lov om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer*, jfr. lovbekendtgørelse nr. 124 af 7. april 1967, som ændret ved lov nr. 49 af